TOKYO EKSPRESİ

SEICHŌ MATSUMOTO

Türkçesi
Tunç Albay

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2406
EDEBÎ ESERLER: 1205

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-8838-12-1

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

Özgün Adı: 点と線, by Bungeishunju Ltd., Copyright © 1971, Matsumoto, Seichō.
Bütün hakları saklıdır.
© 1971, Bungeishunju Ltd.
© 2026, Ötüken Neşriyat A.Ş.
Bu eser İntrotema Literary Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.
Bu kitabın Japonca ilk baskısı 1958 yılında Kobunsha Co. Ltd. tarafından yayımlanmıştır.
1971 yılından itibaren Bungeishunju Ltd. tarafından Japonca olarak yayımlanmaya devam etmektedir. Türkçe çeviri hakları Ötüken Neşriyat'a aittir. Bungeishunju Ltd. ile birlikte Seichō Matsumoto tarafından verilen lisansla İntrotema Literary Agency aracılığıyla hakları alınmıştır.

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
Koşuyolu Mah. Mahmut Yesari Cad. Nu: 76 • 34718 Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 546 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: M. Bilal Erimez - Ayşegül Petek

Düzelti: Azranur Elif Sucuoğlu

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
İkitelli OSB Mahallesi Çevre Sosyal Tesisler Sokak
Çevre Sanayi Sitesi Sosyal Tesisler Nu: 3 İç Kapı Nu: 1B1
Başakşehir-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul - 2026

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Seichō Matsumoto: 1909 yılında Japonya'nın Fukuoka şehrinde doğdu. Örgün eğitim almayan Matsumoto, ilk kitabını kırklı yaşlarında yayımladı ve adını hızla bir polisiye romanı ustası olarak duyurdu. İnsan psikolojisi, Japonya'daki savaş sonrası buhran ve karanlık gizemleri anlatısı onu, Japonya'daki en başarılı ve kitapları çok satan yazarlar listesine soktu. 1950'de prestijli Akutagawa Edebiyat Ödülü'nü, 1970'te ise Kikuchi Kan Ödülü'nü kazandı. 1992'de hayata veda etti.

Tunç Albay: 1998 yılında Eskişehir'de doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Çevribilim Bölümüne girdi, değişim öğrencisi olarak Japonya'daki Şimonoseki Şehir Üniversitesinde bir yıllık programını tamamladıktan sonra bölümünden 2022'de mezun oldu. Hâlen Japon edebiyatından düzyazı ve manga çevirileri yapmayı sürdürmektedir.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
TANIKLAR • 9

İKİNCİ BÖLÜM
ÂŞIKLAR İNTİHARI • 18

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KASHII İSTASYONU VE NISHITETSU-KASHII İSTASYONU • 29

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
TOKYO'DAN GELEN • 41

BEŞİNCİ BÖLÜM
İLK ŞÜPHE • 53

ALTINCI BÖLÜM
DÖRT DAKİKA VARSAYIMI • 63

YEDİNCİ BÖLÜM
ŞANS ESERİ Mİ ŞAHESERİ Mİ? • 72

SEKİZİNCİ BÖLÜM
HOKKAIDŌ VE KYŪSHŪ • 78

DOKUZUNCU BÖLÜM
RAKAMLARLA DOLU MANZARA • 87

ONUNCU BÖLÜM
HOKKAIDŌ'DAKİ TANIK • 98

ON BİRİNCİ BÖLÜM
YIKILMAYAN ENGEL • 107

ON İKİNCİ BÖLÜM
TORIGAI JŪTARŌ'NUN MEKTUBU • 126

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
MIHARA KIICHI'NİN RAPORU • 142

BİRİNCİ BÖLÜM
TANIKLAR

1

Yasuda Tatsuo,[1] müşterilerinden birini 13 Ocak gecesi Akasaka'daki lüks bir Japon restoranı olan Koyuki'ye davet etti. Müşterisi malum bir bakanlıkta müdürdü.

Yasuda Tatsuo, endüstriyel makineler alıp satan bir şirketin patronuydu. Bu şirket son birkaç yılda işlerini büyütmüştü. Hükûmetle epey fazla iş yapmasının da bu büyümede rol oynadığı söyleniyordu. Bu yüzden de böylesi önemli müşterilerini arada sırada Koyuki'ye götürüyordu.

Yasuda bu dükkânın müdavimiydi. Bu civardaki en şatafatlı mekân olduğu söylenemezdi ama tam da bu yüzden kasıntı olmayı gerektirmeyen rahat bir yerdi. Ancak *tatami* odasına[2] giren hizmetçi kızların diğer dükkânlardakilerden eksik kalır yanı yoktu.

Yasuda burada sevilen bir müşteriydi. Hâliyle para konusunda cömertti. Bunun kendi "sermayesi" olduğunu kendi ağzıyla da söylüyordu. Müşterileri de hep bu minvalde kişiler oluyordu. Dahası kendisi hizmetçi kızlarla ne kadar yakınlaşırsa yakınlaşsın, davetlisi olarak getirdiği müşterilerinin gerçek kimliğini asla açık etmiyordu.

Aslında malum bir bakanlığın merkezinde olduğu bir yolsuzluk skandalı, geçen yılın sonbaharından beri gündemdeydi. Bakanlıkla iş yapıp duran çok sayıda tüccarın da buna dâhil olduğu söyleniyordu. Şu an bakanlığın alt kademelerine yönelik bu iddialar, gazetelere göre bahar geldiğinde daha üst makamlara kadar sıçrayacaktı.

Hâl böyle olunca Yasuda, müşterilerinin kimliği konusunda daha da dikkatli davranır oldu. Müşterileri arasında yedi sekiz kez yanında

---

[1] Kitapta Japonca yer ve şahıs adları Hepburn romanizasyonu esas alınarak yazılmıştır. Soyadı-adı sırasıyla, Japoncaya sadık kalınarak verilmiştir. Örneğin ilk tanıtılan karakterin soyadı Yasuda'dır, Adı Tatsuo'dur. -çn.

[2] Zemini *tatami* adındaki hasır minderlerle kaplı Japon tarzı oda. Bir *tatami*, yerel farklılıklar göstermekle birlikte yaklaşık bir buçuk metrekaredir ve ölçü birimi olarak da kullanılır. -çn.

getirdiği tanıdık yüzler de vardı. Hizmetçi kızların, "Kou Bey" ya da "Wuu Bey" diye adlarını kısaltarak lakap taktığı kişiler olsalar da gerçek kimliklerini bilmiyorlardı. Yine de Yasuda'nın getirdiği müşterilerin çoğunun hükûmet görevlisi olduğunun kızlar da farkındaydı.

Ancak müşterilerinin kim olduğunun bir önemi yoktu. Parayı harcayan sonuçta Yasuda'ydı. Koyuki'nin onu mutlu etmesi yeterliydi.

Yasuda Tatsuo kırklı yaşlarında, alnı geniş ve burnu kemerli bir adamdı. Hafifçe esmer bir teni, nazikçe bakan gözleri ve fırçayla kondurulmuşçasına kalın kaşları vardı. Kişiliği de deneyimli bir tüccara yakıştığı üzere uysaldı. Hizmetçi kızlar arasında popülerdi. Yine de Yasuda, herhangi birisine özel bir davranışta bulunmuyordu. Onun için karşısındaki kim olursa olsun, aynı nezaketten nasibini alıyordu.

Ondan sorumlu olan hizmetçi, ilk gittiği gün kaderin cilvesiyle kendisine hizmet eden "Otoki Hanım" adını kullanan bir kızdı. Ancak bu kız yalnızca *tatami* odasında hizmet sunuyor, daha ileri gitmiyordu.

Otoki Hanım yirmi altı yaşında olsa da beyaz ve güzel cildi, onu olduğundan dört yaş kadar daha genç gösteriyordu. Siyah göz bebekleriyle süslü o kocaman gözleri, her müşteri üzerinde bir etki bırakıyordu. Müşterilerinden birisi kendine seslendiğinde gülümseme takındığı çehresini kaldırmasıyla sergilediği o ifade, karşısındaki kişiyi mutlu ediyordu. Kendisinin de etkisini gayet iyi bilerek yaptığı bir alışkanlıktı bu. İnce ve uzun bir yüzü, dudaklarına yakın küçük bir çenesi ve çok güzel bir profili vardı.

Bu durum, müşteriler arasından kendisine sarkıntılık edenlerin çıkmasına da yol açıyordu. Burada çalışan hizmetçi kızlar restoranda yatılı kalmıyordu. Öğleden sonra dört gibi işe geliyor ve saat on bir sularında evlerine dönüyorlardı. Kimi müşteriler onların çıkış saatini bekliyor, Shinbashi İstasyonu'ndaki demiryolu köprüsü altında buluşmak için teklifte bulunuyorlardı. Kızlar, karşılarında müşteri olduğu için doğrudan reddedemiyorlardı. Her seferinde, "Tabii, olur," diye geçiştirdikten sonra müşterilerini üç dört kez ektikleri oluyordu. Onlara göre bu yöntem, müşterilerin durumu anlaması için gerekliydi.

"Böyle yapıldıktan sonra, yine de kafası basmayıp sinirlenenler de oluyor. Geçenlerde birisi *tatami* odasına gelip canım yanana ka-

dar beni çimdikledi," diyen Otoki Hanım, oturduğu yerden kimonosunun[3] eteğini sıyırıp yanındakilere dizini gösterdi. Beyaz teninin üzerinde açık mavi renkte kan oturmuş, morluğa benzeyen bir leke vardı.

"Şapşal, sen onlara umut verdiğin içindir," diyen Yasuda ise bir yandan sake[4] içip bir yandan gülüyordu. Yani kızlarla içli dışlı bir müşteriydi.

"Bu arada Ya Bey, bize birazcık bile asılmıyorsunuz," dedi Yaeko adındaki hizmetçi kız.

"Asılsam da bir anlamı yok ki. Ben de ektiğiniz diğer erkeklerin arasına katılmamla kalırım."

"Ah, neler diyorsunuz öyle? Hem ben sebebini gayet iyi biliyorum," dedi Kaneko, alaycı bir tavırla.

"Hop, hop. Öyle garip şeyler söyleme."

"Kaneciğim, yapma lütfen," dedi Otoki Hanım, "buradaki kızların hepsi Ya Bey'den etkilense de birimize bile bakmışlığı yoktur. Kaneciğim, sen de bir an önce vazgeç."

"Öyle mi," diyen Kaneko dişlerini göstererek[5] güldü.

Aslında tam da Otoki Hanım'ın söylediği gibi, Koyuki'deki hizmetçi kızların Yasuda'ya az çok ilgisi vardı. Eğer Yasuda ciddiye bindirecek olsa, kızlar da karşılık vermeye dünden razıydı. Yasuda'nın hem yüzünde hem kişiliğinde zamparalara özgü bir çekicilik vardı.

O akşam, Yasuda malum bakanlıkta görevli müşterisini önden uğurladıktan sonra *tatami* odasına geri döndü. Yerine oturup tekrar içmeye koyulduktan sonra, "Ne dersiniz, yarın ikinizi yemeğe çıkarayım mı?" diye sorunca Yaeko ve Tomiko, bu teklifi düşünmeden kabul ettiler.

"Aa, Otoki Hanım yok ama… Onu da yemeğe çıkarın lütfen," dedi Tomiko, *tatami* odasında göz gezdirerek. Otoki Hanım bir işi olduğu için o sırada odadan çıkmıştı.

"Olsun. İkinizi götüreyim. Otoki Hanım'ı da sonra götürürüm. Hepinizi götürürsem dükkân boş kalır."

---

[3] Kimono, Japon kültürüne ait, önden kapanan, geniş kollu ve kuşakla bağlanan geleneksel bir giysidir. -çn.

[4] Sake, pirincin fermente edilmesiyle yapılan geleneksel bir Japon içkisidir. -çn.

[5] Yazarın bu şekilde vurgulamasının nedeni, Japon (ve Doğu Asya) kültüründe kadınların gülerken dişlerini göstermesinin saygısızlık olarak görülmesidir. -çn.

Bu da doğruydu. Kızların saat dörtte dükkâna gelmesi gerekiyordu. Akşam yemeğini dışarıda yerlerse geç kalırlardı. Üçünün birden geç kalması ise kötü olurdu.

"O zaman yarın saat üç buçukta, Yūrakuchō'daki Levante'ye gelin," dedi Yasuda. Gülerken gözlerinin kenarları kısılıyordu.

2

Ertesi gün 14 Ocak'ta saat üç buçuk civarı Tomiko, Levante'ye gittiğinde Yasuda'yı arkalardaki masalardan birinde kahve içerken buldu.

"Merhaba," diyen Yasuda, kızı karşısındaki sandalyeye buyur etti. Dükkânda gördüğü müşterisini burada görmek kızı daha ciddi bir havaya büründürmüştü. Tomiko yanakları kızarmış bir şekilde oturdu.

"Yaeciğim henüz gelmedi mi?"

"Birazdan gelir," diyen Yasuda sırıtarak bir kahve daha sipariş etti. Beş dakika bile geçmeden Yaeko, benzer garip bir utanç duygusu içinde çıkageldi. Ne iş yaptıkları daha ilk bakışta anlaşılan kimonolu iki kız etraflarında bulunan çok sayıda genç çiftin arasında göze çarpıyordu.

"Ne yemek istersiniz? Batı tarzı mı, *tempura*[6] mı, yılan balığı mı, Çin mutfağından mı?" diye seçenekler sıraladı Yasuda.

İki kız da aynı anda, "Batı tarzı olsun," diye yanıtladı. Japon yemeklerini dükkânda yeteri kadar görüyor olmalılardı.

Levante'den çıktıktan sonra üçlü, Ginza'ya yöneldi. Bu saatte Ginza bile o kadar kalabalık değildi. Hava güzel olsa da rüzgâr soğuk esiyordu. Yavaşça yürüyüp Owarichō kavşağından Matsuzakaya tarafına geçtiler. İki hafta önceki yıl sonu kalabalığına kıyasla Ginza şu an terk edilmiş gibiydi.

Yasuda'nın arkasından yürüyen kızlardan biri, "Noel gecesi ne müthişti, değil mi?" dedi.

Yasuda, Coq d'Or restoranının merdivenini tırmanıp içeri girdiğinde burada da kimseyi bulamadı.

---

[6] Hafifçe panelenmiş balık veya sebze kızartmalarına verilen genel ad. -çn.

"Hadi, istediğiniz ne varsa söyleyin."

Yaeko ve Tomiko, "Özellikle istediğimiz bir şey yok," diye çekingen bir yanıt verseler de menü gelince ne sipariş edeceklerini uzun uzun düşünmeye başladılar; bir türlü karar veremiyorlardı.

Yasuda kol saatine kaçamak bir bakış attı. Bunu gözünden kaçırmayan Yaeko ise ona bakıp, "Aa, Ya Bey… Bir yere yetişmeniz mi gerekiyor?" diye sordu.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturarak, "Hayır, acelem yok ama akşam Kamakura'ya gideceğim," dedi Yasuda.

"Aa, ne kötü. O zaman Tomiciğim, bir an önce karar verelim."

Nihayet sipariş verdiler.

Çorbayla başlayan yemeğin sonuna gelene dek epey bir zaman geçti. Üçlü, o sırada havadan sudan muhabbet etti. Yasuda eğleniyor gibi görünüyordu. Meyveler servis edildiğinde bir kez daha kol saatine baktı.

"Aa, gitme vaktiniz mi geldi?"

"Hayır, henüz değil," diye yanıtladı Yasuda. Ancak kahveler servis edildiğinde, gözleri bir kez daha gömleğinin manşetine kaydı.

Kalkar gibi bir hareketle, "Vakit geldi galiba. Biz müsaade isteyelim," dedi Yaeko.

"Hımm," diyen Yasuda sigarasından bir fırt çekerken gözlerini kıstı. Düşünürcesine bir ifadeye bürünüp, "Ne dersiniz? Bu şekilde ayrılırsak kendimi biraz yalnız hissedeceğim. Beni Tokyo İstasyonu'na kadar geçirir misiniz?" diye sordu. Yüzünde yarı alaycı yarı ciddi bir ifade vardı.

Kızlar birbirlerine baktılar. Dükkâna şu an bile geç kalmışlardı. Bunun üzerine bir de Tokyo İstasyonu'na gitmek onları iyice geciktirecekti. Ancak şu an Yasuda Tatsuo'nun umursamaz tavırlarının yanı sıra, şaşırtıcı derecede ciddi olduğunu da hissediyorlardı. Gerçekten yalnız hissediyor olabilir, diye düşündüler. Ayrıca onlara yemek ısmarladığını da hesaba katınca bu isteğini geri çevirmek istemediler.

Kesin bir tavırla, "Tabii, olur," diye ilk cevabı veren Tomiko oldu. "Dükkâna telefon edip biraz geç kalacağımızı söyleyeyim," dedikten sonra telefon olan bir yere doğru yürüdü ve çok geçmeden yüzünde bir tebessümle masaya geri döndü.

"Bir şekilde hallettim. Hadi, uğurlamaya gidelim."

"Öyle mi, sağ ol," diyen Yasuda masadan kalkarken bir kez daha saatine baktı. Kızlar, "Bu adam da ne kadar sık saatine bakıyor böyle," diye düşündüler.

"Kaç trenine bineceksiniz?" diye sordu Yaeko.

"18.12 trenine ya da bir sonrakine binmek istiyorum. Şu an saat beşi otuz beş geçtiği için şimdi çıksak rahatça yetişiriz," diyen Yasuda aceleyle hesabı ödemeye gitti.

Taksiyle istasyona varmaları beş dakika sürmüştü. Arabadayken Yasuda, "Kusura bakmayın," diyerek özür diledi.

Yaeko, "Olur mu hiç, Ya Bey, bu denli küçük bir şeyi yapmasak asıl biz kötü hissederdik," dedikten sonra Tomiko da "Öyle ya!" diye ekledi.

İstasyona vardıklarında Yasuda tren biletini aldı ve kızlara da peron biletlerini[7] uzattı. Kamakura'ya giden Yokosuka hattı treni, 13 numaralı perondan kalkıyordu. İstasyondaki dijital saat henüz 18'i göstermiyordu.

"Teşekkürler, 18.12 trenine yetişebileceğim," dedi Yasuda.

Treni henüz 13 numaralı perona yanaşmamıştı.

Yasuda peronda beklerken bir yandaki perona baktı. Bulundukları yerin doğusundaki bu peron, 14 ve 15 numaralı yolların yanından geçtiği, uzun mesafe trenlerinin kalkış peronuydu. Yani iki peronun arasındaki 13 numaralı ve 14 numaralı yolda tren bulunmadığı için bu perondan bakınca 15 numaralı yolda bulunan treni görebiliyordu.

"Şuradaki tren, Kyūshū Adası'ndaki Hakata'ya giden ekspres, Asakaze," diye kızlara açıkladı Yasuda.

Trenin önünde yolcular ve onları uğurlayan kişilerin kalabalığı vardı. Seyahat telaşına benzer bir his, karşı peronu çoktan kaplamıştı bile.

O sırada Yasuda, "Aa!" dedi, "şu, Otoki Hanım değil mi?"

Şaşıran kızlar hemen bakışlarını o tarafa, Yasuda'nın işaret ettiği tarafa çevirdiler.

"Aa, gerçekten de Otoki Hanım bu!" diye bağırdı Yaeko.

---

[7] Trene binmeyecek kişilerin, yalnızca yolcuları uğurlamak amacıyla perona girmelerini sağlayan bilet. -çn.

Gerçekten de Otoki, 15 numaralı perondaki kalabalığın arasında yürüyordu. Gerek üzerindeki şık kıyafetleri gerekse elindeki valiziyle; o trene binecek yolculardan biri olduğuna şüphe yoktu. Tomiko da sonunda onu gördü ve "Aa, gerçekten de Otoki Hanım!" dedi.

3

Ancak kızları şaşırtan asıl şey, Otoki Hanım'ın yanındaki genç adamla samimi şekilde bir şeyler konuşuyor olmasıydı. Adamın yüzü kızlara hiç de tanıdık gelmemişti. Siyaha yakın bir palto giyiyor ve elinde küçük bir valiz taşıyordu. Perondaki kalabalığın arasında yürüyen ikili bir görünüp bir kaybolarak trenin arka kısmına doğru yürüyordu.

"Ay, nereye gidiyor acaba?" diye sordu Yaeko, nefessiz kalmışa benzer bir sesle.

"O adam kim acaba?" dedi Tomiko, kısık bir sesle.

Üçlünün bakışlarıyla takip edildiğinden habersiz, Otoki Hanım eşlikçisine benzeyen adamla yürümeye devam ettikten sonra vagonlardan birinin önünde durup trenin kaç numara olduğuna baktı ve adamın arkasından içeri girerek gözden kayboldu.

"Otoki Hanım da ne yere bakan yürek yakanmış öyle, erkek arkadaşıyla Kyūshū'ya seyahat mi ediyor acaba?" dedi Yasuda, tek başına sırıtarak.

İki kız da oldukları yere çakılmış gibi kalakalmışlardı. Şaşırmış ifadeleri, yüzlerinden hâlâ silinmemişti. Otoki Hanım'ın kaybolduğu vagona bakakalmış susup duruyorlardı. Yolcular ise vagonun önünde hareket etmeye devam ediyordu.

"Otoki Hanım nereye gidiyor acaba?" dedi Yaeko. "Eksprese biniyorsa yakın bir yer değildir."

Tomiko fısıldayarak, "Otoki Hanım'ın böyle bir tanıdığı mı varmış?" diye sordu.

"Bilmiyorum, çok garip."

İkili, garip bir şey görmüş gibi, kısık sesle konuşuyordu.

Aslında Yaeko da Tomiko da Otoki Hanım'ın kişisel hayatı hakkında çok bir şey bilmiyordu. Çünkü o, kendiyle ilgili konuları pek anlatmayan biriydi. Evli birisine benzemiyordu. Sevgilisi yok gibiy-

di, bu konuda en ufak bir dedikodu bile duyulmamıştı. Zaten böyle dükkânlarda çalışan kadınlar ya hayatlarında olup biten her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatan ya da kendisi hakkında kaya kadar sessiz tiplerden oluyordu. Otoki Hanım da bu susan tiplerdendi.

Bu nedenle ikili, kadının hayatının bilinmedik bir kısmıyla tesadüfen karşılaştıkları için şoke olmuştu.

"O perona gidip camdan nasıl bir adam olduğuna bakalım," dedi Yaeko, kısık bir sesle.

"Dur, dur… İnsanları rahat bırak," dedi Yasuda.

"Aa, Ya Bey, kıskanmadınız mı?"

"Neyini kıskanayım? Ben de kendi karımı görmeye gidiyorum," diyerek güldü Yasuda.

O sırada Yokosuka hattı treni 13 numaralı perona yanaşıverdi. Bu yüzden 15 numaralı perona doğru görüş engellendi. Sonradan araştırıldığında o trenin bu perona saat 18.01'de yanaştığı görülecekti.

Yasuda kızlara elini sallayarak gelen trene bindi. 11 dakika sonra kalkacağı için bir süre bekleyecekti.

Trenin penceresinden başını çıkaran Yasuda, "Beklediğiniz yeter. Siz de meşgulsünüzdür, artık dönebilirsiniz. Teşekkür ederim," dedi.

"Öyle mi," diyen Yaeko aslında hemen 15 numaralı perona koşup Otoki Hanım ve yanındakini görmek için yanıp tutuşuyordu. "O zaman bize müsaade Ya Bey."

"Güle güle gidin. Yakın zamanda görüşmek üzere."

İkili, Yasuda'yla el sıkıştıktan sonra oradan ayrıldı.

Merdivenden inerken Yaeko, "Şışt, Tomiciğim… Otoki Hanım'a bakmaya gidelim mi?" diye sordu.

Tomiko "Olmaz ama…" dese de yarım ağızla itiraz etmişti. İkili, derhâl 15 numaralı perona koşturdu.

Ekspres trenin hangi vagonunda olduğunu tahmin ederek yaklaştıklarında, yolcuları uğurlayanların arasından pencereye baktılar. Trenin içi yeterince aydınlıktı. Işık demetleri, koltuklarında oturan Otoki Hanım ve yanındaki genç adamı görülür kılıyordu.

"Ah, Otoki Hanım ne de neşeli muhabbet ediyor," dedi Yaeko.

Tomiko, ilgisini adama yönelterek, "Epey yakışıklıymış da… Kaç yaşında acaba?" dedi.

"Yirmi yedi ya da yirmi sekiz… Yok, yirmi dokuz olmalı," dedi Yaeko, gözlerini kısarak.